

Boží soud

Jaké jsou naše vyhlídky?

Radim Passer

10. Radim Passer

Boží soud Jaké jsou naše vyhlídky?

V minulé přednášce jsme probírali nádherné téma o nabídce věčného života skrze víru v Pána Ježíše. Pamatujete si na ty čtyři pilíře spasení, které jsme si tady minule zrekapitulovali? 1. Spasení je dar. 2. Všichni jsme zhřešili. 3. Hřích znamená smrt. 4. Ježíš za nás zemřel. A to, že Ježíš za nás zemřel znamená život. Když přijmu Ježíše do svého života, tak se stanou dvě věci. 1. Ježíš mi skrze mé pokání odpustí hříchy. 2. Ježíš mi dává sílu žít jiným životem. Vítězit v jeho moci nad hříchem a být Ježíši stále více podobným. Dnešní téma na to předešlé zase logicky navazuje. „Boží soud“ s podtitulem – „Jaké jsou naše vyhlídky?“ I dnes, protože chceme studovat Bibli, se ztišíme ke krátké modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat za to, že i dnes jsme se tu mohli setkat, abychom studovali tvé Slovo. Děkujeme ti za to, že skrze Ducha svatého tě smíme pozvat, abys tady byl mezi námi. A prosíme tě o moudrost. Dej, ať dokážeme správně pochopit, co nám ty, skrze Bibli chceš říci. Modlíme se ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

I dnes bude krátký příběh na úvod.

Příběh:

O Jakubovi I. anglickém králi, který žil na konci 16. a začátku 17. století se říká, že se také pokusil o roli soudce. Pozorně naslouchal jedné straně případu. Už se připravoval vyvodit závěr, když se zaposlouchal do výpovědi druhé strany případu. Pak nevěděl, co dělat a byl v rozpacích. Lidé, kteří se nejdříve zdáli jako vinni, zdáli se nyní nevinní. Nakonec se tento král v zoufalství vzdal své pozice soudce.

Král Jakub I. se vyjádřil takto: „Kdybych slyšel pouze jednu stranu, věděl bych velmi dobře, co dělat, ale když jsem slyšel obě strany, nevím, která strana má pravdu. A tak zmatený soudce má problém udělat spravedlivé rozhodnutí.“

Ale my dnes budeme hovořit o jiném soudci. O Bohu, který je nezaujatým, ale zároveň i naprosto spravedlivým a korektním soudcem. Můžeme si být jisti, že Bůh při svém soudu nebude zmaten ani omylem. Apoštol Pavel hovoří o střetnutí, které je závazné pro celý svět. „**Bůh ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět.**“ Sk. 17:31.

Přátelé, nikdo nebude omluven. Nikdo se nevyhne předvolání, tak, jako to často čteme v novinách v naší zemi. Nikomu nepomůže, že si své předvolání nevyzvedne na poště. Bible jasně říká, že každý se bude muset dostavit. V Bibli je napsáno: „**Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým.**“ 2. Kor. 5:10. A tak ať tomu věříme nebo ne, ať se nám to líbí nebo ne, ať si říkáme křesťané a nebo ne, ať jsme kdokoliv, tak soudu neujdeme. A Pán Bůh nemá žádné favority. Až budeme předvoláni před nebeský soud, tak budeme muset přijít. Když se zeptáme proč, tak musíme zase hledat biblickou odpověď, kterou dává apoštol Pavel: „**Každý z nás tedy sám za sebe vydá počet Bohu.**“ Řím. 14:12. A tak rozhodnutí nebeského soudního tribunálu navždy zapečetí osud každého člověka. Rozhodnutí bude nezvratitelné. A to proto, že neexistuje žádný vyšší soud, žádná vyšší instance, ke které bychom se mohli odvolat. Ale než je možné vynést verdikt nebo vyřknout rozsudek, musí se konat soudní přelíčení. Jakýsi vyšetřující soud. Podívejme se do Bible a všimněme si popisu tohoto soudu, jak o něm hovoří Boží slovo.

Prorok Daniel, když to ve vidění spatřil, když mu to Pán Bůh ve vidění ukázal, tak to zapsal těmito slovy: „**Viděl jsem, že byly postaveny stolce a že usedl Věkovitý. Jeho oblek byl bílý jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho stolec – plameny ohně, jeho kola – hořící oheň. Řeka ohnivá proudila a vycházela od něho, tisíce tisíců sloužily jemu a desetitisíce desetitisíců stály před ním. Zasedl soud a byly otevřeny knihy.**“ Dan. 7:9-10. A tak Daniel zde popisuje Boha Otce, nazvaného zde Věkovitý, sedícího na věčném trůnu a obklopeného nesčetnými anděly. Tisíce tisíců jsou milióny. A desetitisíce desetitisíců, kteří stáli před ním, to jsou stamilióny. Všimněme si, co Daniel viděl dále ve svém vidění. „**Viděl jsem v nočním vidění, hle, s nebeskými oblaky přicházel jakoby Syn člověka. Došel až k Věkovitému, přivedli ho k němu.**“ Dan. 7:13. Zde je zobrazen Syn Boží, Ježíš Kristus, který stojí před Věkovitým. Hodně se to podobá soudnímu přelíčení tady na zemi. Je tam předsedající soudce – Bůh Otec, jsou tam svědci – svatí andělé, kteří viděli a zaznamenali vše, co na tom soudu má být projednáváno. A před trůnem pak stojí Ježíš – obhájce lidí. A to je velmi důležité, co bychom si měli zapamatovat. Ježíš zde na soudu stojí jako obhájce člověka. Apoštol Jan o tom napsal: „**Máme u Otce přímluvce, Ježíše Krista spravedlivého.**“ 1. Jan 2:1. Takže lze říci, že kromě těch, kteří jsou souzeni, tam jsou všichni. Bible dále říká: „**Zasedl soud a byly otevřeny knihy.**“ Dan. 7:10. Tyto knihy zjevně obsahují záznamy činů těch, kdo jsou souzeni, jak o tom napsal moudrý Šalomoun. „**Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé.**“ Kaz. 12:14. A prorok Malachiáš dodává: „**Tedy ti, kteří se bojí Hospodina, o tom rozmlouvali, Hospodin to pozoroval a slyšel. A byla před ním sepsána pamětní kniha se jmény těch, kteří se bojí Hospodina a mají na mysli jeho jméno.**“ Mal. 3:16. Jednak jsme mohli v tom textu číst, že na soudu bude projednáváno vše, i to, co je utajeno, protože Bůh zná pohnutky našich srdcí. A u Malachiáše můžeme číst i to, že vždy, když

naše srdce tíhnou k Pánu Bohu, On o tom ví. Zaznamenává každé naše slovo povzbuzení, každý náš laskavý čin.

Král David věděl o těchto záznamech, protože on řekl: „Ukládej si do měchu mé slzy. Což je v svých záznamech nemáš?“ Ž. 56:8. Přátelé, Bůh také ví, když prožíváme ve svém životě hluboký zármutek. Bůh nás zná a ví o nás úplně všechno, jak napsal David. „Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě. Všechny moje cesty jsou ti známy. Všechno bylo zapsáno v tvé knize: dny tak, jak se vytvářely, dřív než jediný z nich nastal.“ Ž. 139:1.3.16. A tak Bůh, který stojí mimo prostor a čas, zná konec od počátku. Bůh si nemusí psát záznamy o nás sám pro sebe, protože o nás ví naprosto všechno. On nás zná mnohem lépe, než se my známe sami sebe. Záznamy jsou vedeny ve prospěch všech obyvatel celého vesmíru, aby totiž existoval i na Božím soudu jasný důkaz Boží lásky a Boží spravedlnosti, v každém jednotlivém případě. A proto je dobré a prospěšné nepodceňovat naši zodpovědnost vůči Bohu. Každý z nás se vlastně zodpovídá z toho nejcennějšího ze všech darů, jaký jsme dostali – z daru života. A z daru života vyplývá čas, který máme k dispozici, který je nám vymezen zde na této zemi, a to, jak s ním nakládáme.

O tom hovořil Šalomoun, když napsal: „Raduj se, jinochu, ze svého mládí, uživej pohody ve svém jinošství a jdi si cestami svého srdce, za vidinou svých očí. Věz však, že tě za to všechno Bůh postaví před soud.“ Kaz. 11:9. A u Matouše můžeme číst: „Z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.“ Mat. 12:36-37. Někdo odhadl, že průměrný člověk řekne během jednoho týdne tolik slov, že by naplnil 320 stránkovou knihu. To znamená, že takový člověk by naplnil 30 000 takových knih během 60-ti let svého života. O tom bude tedy vypovídat naše privátní nebeská knihovna během soudu. Ale jde tady ještě o něco mnohem více. Budou totiž odhaleny také naše motivy. Motivы našich slov a motivы našich činů. Tedy ty pohnutky, proč děláme to, či ono. „On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě. A zjeví záměry srdcí.“ 1. Kor. 4:5. V onen den nebude žádné podvrtné mazání záznamů. Nebudou se někam odvážet v nákladácích spisy STB, aby se skartovaly. Nebude žádné maskování faktů. Lidé mohou oklamat své přátele nebo mohou dokonce oklamat své rodiny, své nejbližší, ale nikdo nemůže podvést Boha, protože Bůh umí číst i tajemství srdce. Když přijde náš soudný den, budeme se nalézat v jedné ze dvou pozic. Bible říká, že tam nebude žádné 3. řešení. Buď bude náš záznam našich selhání v minulosti zahlazen, jak jsme se učili, krví zaslíbeného Mesiáše, krví našeho Pána Ježíše Krista a nebo naše záznamy budou otevřeny k našemu odsouzení. V Bibli se říká, že když Ježíš přijde, „odplatí každému podle jeho jednání.“ Mat. 16:27. My jsme se učili, že Bible jasně říká, že základem pro naše spasení však nejsou naše dobré činy, ale Boží milost. Naše dobré činy ovšem prozrazují, jestli je naše srdce odevzdáno Bohu. Ty dobré činy jsou až výsledkem té Boží milosti.

Možná si řekneme, jestli jsme spaseni z milosti, proč jsme tedy souzeni podle našich činů? To je určitě dobrá otázka k tomu dnešnímu tématu. Jeden současný teolog Dr. Sakae Kubo nedávno k tomuto tématu napsal: „Zvažme, jaké by to mělo důsledky, kdyby soud neprobíhal na základě našich činů. Podle čeho by nás Bůh soudil, podle naší kůže, podle rasy, podle společenského postavení, podle vzdělání, podle vzhledu, podle schopností, podle síly, podle členství v církvi a nebo pouze na základě vyznání Krista? Bůh nás může soudit pouze podle našich činů, dobrých či špatných.“ (Tvé předvolání k soudu). A tak dobré skutky jsou spontánním výsledkem srdce naplněného láskou k Bohu i člověku. A tyto činy, tyto spontánní dobré skutky nikdy nejsou vypočítavé. Je to láskyplný vztah s Kristem, který motivuje člověka k tomu, aby dělal dobré činy, dobré skutky. Na konci knihy Kazatel moudrý král Šalomoun říká: „Závěr všeho, co jsi slyšel: Boha se boj a jeho přikázání zachovávej, na tom u člověka všechno závisí. Veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé.“ Kaz. 12:13-14. A tak, protože vztah člověka ke Kristu má být posuzován na základě našeho chování a našich pohnutek, musí existovat také jasná měřítko, podle kterých lze právě toto chování posuzovat. Obvyklým záměrem soudu v justičních postupech zde na zemi je určit, jestli byl spáchán přestupek, jestli byl porušen zákon. A člověk je prohlášen vinným, když přestoupil zákon a je mu to prokázáno. U Božího soudu je Zákon jako měřítko. Apoštol Jakub dává jasně najevo, o který Zákon se bude jednat. „Mluvte a jednejte jako ti, kteří mají být souzeni zákonem svobody.“ Jak. 2:12. A v předchozím verši se Jakub zmiňuje o dvou přikázáních. „Nezcižoložíš a nezabiješ.“ Jak. 2:11. Je tedy zřejmé, že Boží Zákon deseti přikázání je nazván Zákonem svobody, podle kterého budou souzeny životy lidí. Soud prostě určí, na které straně stojíme v onom velkém sporu mezi Pánem Bohem, Ježíšem Kristem a mezi satanem. Otázka je: Jsme spojeni s Kristem? Stojíme na Boží straně v tomto sporu? Umožnili jsme Ježíši, aby se projevila jeho láska v našem životě? Milovali jsme Krista bezvýhradně? Máme ten jeho Zákon lásky zapsán v našich srdcích?

Můžeme použít ilustraci. Když se imigranti touží stát občany země, kde by chtěli žít, vyžaduje se od nich, aby slíbili věrnost této zemi, aby slíbili, že budou věrnými občany této země, a že budou dodržovat zákony té země. Stejně tak i křesťané, když přijmou Ježíše Krista, tak se touží stát občany jeho království, jeho věčného království. A samozřejmě Bůh žádá, aby mu slíbili svou lásku a svou věrnost a aby se pro své vlastní dobro drželi jeho Zákona. Ale v tomto světě je to častokrát tak, že přesto ne všichni imigranti zůstanou věrni své přísaze. Někteří se navenek zdají být dobrými občany své nové vlasti, ale později se zjistí, že porušují její zákony. A když se to prokáže, tak občanství takového člověka se ruší a on sám je vykázán ze země. Podobně je to i s křesťany. Ne všichni zůstanou věrni svým slibům. Nestačí, že jsme prohlášeni za spravedlivé nyní, je důležité zůstat Ježíši věrni, dokud žijeme nebo popřípadě dokud se dočkáme živí jeho příchodu, tak až do příchodu Krista. Nestačí vyznat,

že jsme následovníky Ježíše Krista, ale je třeba umožnit Ježíši, aby on v nás žil svůj dokonalý život poslušnosti a věrnosti. Ježíš řekl: „**Ne každý, kdo mi říká: „Pane, Pane,“ vejde do království nebeského, ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.**“ Mat. 7:21. A tak celý spor mezi dobrem a zlem, mezi Kristem a satanem, je o Božím charakteru lásky. Boží zákon, ono známé Desatero je psanou normou tohoto Božího charakteru lásky.

Kdybychom Desatero měli vyjádřit jedním slovem, tak je to láska. Tento Boží zákon lásky je vyjádřením Božího charakteru lásky. A proto není divu, že hraje tak významnou roli během posledního soudu. Možná nejpřekvapivější skutečností, kterou mnozí křesťané ani neznají nebo si neuvědomují je, že nebeský soud, a teď poslouchejte dobře, probíhá již nyní. Podle poslední knihy Bible Zjevení, se Boží soud odehrává již teď. A právě proto apoštol Jan v knize Zjevení předkládá pozvání, ale současně i poslední varování tomuto světu, ve kterém žijeme. „**Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu. Volal mocným hlasem: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu, poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“** Zj. 14:6-7. Uctívejte Boha Stvořitele v době, kdy evoluce je vyučována na všech našich školách, základních, středních i vysokých, tak tady zaznívá poselství do celého světa, abychom uctívali Boha Stvořitele, který stvořil nebe, zemi, moře i prameny vod. Všimněte si, že toto poselství neříká, že soud přijde, ale toto poselství říká, že nastala hodina jeho soudu. Druhá část tohoto poselství tří andělů, kterému se také říká „trojandělské poselství,“ volá Boží lid doby konce, aby opustil falešné náboženské systémy, které budou existovat v poslední době. A závěrečná část poselství těchto tří andělů varuje Boží lid, aby si dal pozor na uctívání moci šelmy ze Zjevení 13. kapitoly.

Pojďme si toto poslední varování, které v Bibli máme před 2. příchodem Pána Ježíše Krista, přečíst. „**Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno božího rozhorlení.**“ Zj. 14:9-10. A pak si pojďme všimnout veršů 14-15, které navazují na toto poselství tří andělů. „**A viděl jsem, hle, bílý oblak a na oblaku sedí někdo jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata a v ruce ostrý srp. Vtom další anděl vyšel z chrámu a mocným halsem zavolal na toho, který seděl na oblaku: „Pošli svůj srp a začni žeň, protože nastala hodina žně a úroda země dozrála.“** Zj. 14:14-15. Tady máme popis, když skončí ten předadventní soud v nebi a o osudu každého člověka už bude definitivně rozhodnuto. Tedy dozrála úroda země a Pán Ježíš Kristus bude moci přijít.

Takže žeň země. O co se jedná? V biblické symbolice jde o ukončení dějin hříchu. V tomto kontextu tedy konec tohoto světa hříchu a začátek života v nové dimenzi, pro všechny, kteří svůj úděl svěří do Božích rukou. Nastane tedy Boží soud. Je to logické, protože to musí nastat před 2. příchodem Ježíše Krista, protože Boží soud stanoví, kdo je

připraven na Kristův návrat. Kdo obdrží dar věčného života. Tady se na chvíli zastavíme, abychom mohli prozkoumat toto téma do větší hloubky.

Možná se ptáme, kdy vlastně tento soud začal, když říkáme, že nastala hodina soudu? A tento klíč je nalezen v nejpozoruhodnějším proroctví knihy Daniel. Pojdme se na něj podívat. „**Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti.**“ Dan. 8:14. Přátelé, tady se jedná o nejdelší časové proroctví v Bibli. U proroka Ezechiele nalézáme první klíč. Tady si můžeme všimnout, že když Bible hovoří o prorockém čase, tak jeden den symbolicky představuje jeden skutečný rok. „**Ukládám ti za každý rok jeden den.**“ Ez. 4:6. Když si najdete 4. Moj. 14:34, tak tam máte stejný prorocký klíč. Jeden den v proroctví = jeden rok. Tedy 2300 dnů představuje 2300 skutečných let. A těchto 2300 let je součástí obsáhlého proroctví, které se nachází celkem ve třech kapitolách knihy Daniel. A to v kapitolách 7., 8. a 9. Část této 9. kapitoly ve verších 26-27 určuje přesnou dobu křtu a ukřižování našeho Pána, Ježíše Krista. Stejně tak prozrazuje, kdy přesně měl začít soud. Psal se tehdy r. 538 př. Kr., když anděl Gabriel poslaný od Boha vysvětloval Danielovi význam jeho 13-ti let starého vidění, které Daniel popisuje v 8. kapitole. Zde jsme svědky odhalení skutečně fascinujícího biblického proroctví. Mnozí lidé, včetně velikánů historie, jako byl např. Isaac Newton, se stali oddanými křesťany právě díky tomuto úžasnému proroctví zapsanému v knize Daniel. Přečteme si ho v kralickém překladu, protože zde je srozumitelnější. „**Sedmdesáte téhodnů** (v ekumenickém překladu je **70 týdnů let**) **odečteno jest lidu tvému a městu svatému tvého k zabránění převrácenosti a k zapečetění hříchů, i vyčištění nepravosti.**“ Dan. 9:24. Tedy těchto sedmdesát týdnů let = 490 let je odečteno Izraelskému národu. Je odečteno z toho celku tedy 2300 let. „**A k přivedení spravedlnosti věčné a zapečetění vidění i proroctví, a ku pomazání Svatého svatých.**“ Dan. 9:24. Kdo je to Svatý svatých? To je zaslíbený Mesiáš. „**Věziž tedy a rozuměj, že od vyjítí výpovědi o navrácení a o vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody bude téhodnů sedm, potom téhodnů šedesáte dva, když již zase bude ulice a příkopa, a ti časové budou přenesnadní. Po téhodnech pak těch šedesáti a dvou zabit bude Mesiáš, však jemu to nic neuškodí, nýbrž to město i tu svatyni zkazí, i lid ten svůj budoucí, tak že skončení jeho bude hrozné, ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do vyplnění. Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni posledním, uprostřed pak toho téhodne učiní konec oběti zápalné i oběti suché a skrze vojsko ohavné, až do posledního a uloženého plenění hubící, na popléněné vylito bude zpuštění.**“ Dan. 9:25-26. Takže období těchto 2300 prorockých dnů neboli let, začalo v r. 457 př. Kr. na pokyn krále Artaxerxe byl v souladu s tímto textem, který jsme četli u proroka Daniele, vydán konečný dekret k obnovení Jeruzaléma a znovu se začali stavět i jeho městské hradby. Takže jak jsme si řekli, král Artaxerxes v r. 457 př. Kr. vydal tento, pro Židy dlouho očekávaný dekret. A údobí 2300 let od tohoto data končí v r. 1844 po Kristu. Když vám nesedí počty, tak je to proto, že neexistoval rok 0.

Vraťme se zpět k našemu textu. Za 2300 prorockých dnů, tedy let, Bible říká, že bude očištěna svatyně. Zjistili jsme jednoduchým matematickým výpočtem, že toto proroctví končí v r. 1844. Otázkou však zůstává, co znamená očištění svatyně? Než si na tuto otázku odpovíme, podívejme se ještě jednou na ty předpovězené události. Od r. 457 do r. 1844 = 2300 let. 490 let bylo odkrojeno pro Židovský národ. (70 týdnů let = 490 let). Když se podíváme, co se stalo v historii, tak se dostáváme do toho posledního týdne z těchto 70 týdnů. $457 + 483 = 27$ po Kr. Otázkou je: Co se stalo v r. 27 po Kr.? Na podzim r. 27 ve věku 30 let, byl pokřtěn Ježíš, který svým křtem zahájil svoji veřejnou službu, která trvala tři a půl roku. Proto také, když čteme Nový zákon, všichni věděli, že Mesiáš se má narodit, protože kněžská služba se zahajovala ve věku 30 let. Takže se dalo odečíst od r. 27 třicet let, protože Ježíš Kristus se nenarodil v r. 0, ale víme z historie že to byl r. - 4, když se narodil Ježíš. Takže v r. 27 na podzim byl Ježíš Kristus pokřtěn a začala jeho veřejná služba. Uprostřed tohoto prorockého období po třech a půl letech byl Ježíš přesně v souladu s tímto Danielovým proroctvím zabit. Zbývajících tři a půl roku tohoto proroctví 70 týdnů let, tedy 490 let, které byly odděleny pro židovský národ, bylo evangelium hlášáno výhradně židovskému národu. Na podzim r. 34 byl ukamenován Štěpán. Svědkem tohoto ukamenování byl apoštol Pavel, který se následně stává apoštolem pohanů. A od té doby je evangelium kázáno a neseno všem národům, jazykům a rasám.

Takže 490 let bylo odkrojeno od 2300 let, které končili v r. 1844. V r. 1844 tedy začala událost, kterou Bible popisuje jako hodinu Božího soudu. Ve Zjevení 14. kapitole jsme četli, že nastala hodina Božího soudu. Možná se teď můžeme zeptat znovu: „Jak souvisí soud s očištěním svatyně, o kterém Daniel předpověděl, že nastane na konci tohoto období 2300 prorockých let?“

Co je to tedy očištění svatyně a co to má společného se soudem? Bible nám popisuje dvě svatyně. Jednu na zemi a druhou v nebi. Ve starověkém Izraeli přinášeli lidé právě v té starozákonní době oběti do svatyně každý den. Vyznávali své hříchy a obětovali beránka, aby tak vyjádřili svoji víru v zaslíbeného Mesiáše, víru v budoucí smrt Ježíše, Božího Syna. Dnes, když prosíme Boha, aby nám odpustil naše hříchy, už nemusíme přinášet obětní zvířata, a to proto, že ten skutečný pravý Beránek Ježíš Kristus přišel a zemřel za nás, aby zaplatil nejvyšší cenu za náš dluh hříchu. Před smrtí Krista na kříži lidé neměli žádnou oběť, na kterou by se mohli odvolat. A tak při každé oběti vírou hleděli do budoucna, kdy měl za ně zemřít Beránek Boží. A tak obětováním nevinného zvířátka vyjádřili svou víru ve Spasitele, který měl přijít zemřít za ně, aby jim umožnil získat odpuštění. Pak byly jejich hříchy symbolicky přeneseny do svatyně. A to se dělo tím, že kněz postříkal krví toho obětovaného zvířátka před oponou svatyně svatých. A ta svatyně svatých, jak popisuje Bible, to bylo pro Boží izraelský lid starozákonní doby nejsvětějším místem, kde se projevovala Boží přítomnost.

A pak měli děti Izraele každý rok významný a posvátný obřad, který se nazýval Den smíření, kdy došlo k očištění svatyně. A pro ně to byl den soudu. Deset dnů před tímto dnem smíření zněl zvuk trumpet, který připomínal Izraelitům, že si mají zamést před vlastním prahem. Mají činit pokání a vyznat své hříchy Bohu. Všichni, kdo to neudělali, tak byli z tábora vykázáni.

„V tento den za vás vykoná smířčí obřady a očistí vás ode všech vašich hříchů. Budete před Hospodinem čisti.“ 3. Moj. 16:30. List Židům, tedy již novozákonní text objasňuje, že pozemská svatyně se svou službou byla modelem, tedy jakýmsi symbolem oné nebeské svatyně, kde Kristus, náš pravý Velekněz odpouští naše hříchy. Pavel říká: „Máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk.“ Žid. 8:1-2. Čili náš skutečný velekněz je Ježíš, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích. Dále můžeme číst: „Ale když přišel Kristus, velekněz, jednou provždy dal svou vlastní krev, a tak nám získal věčné vykoupění. Vždyť Kristus nevešel do svatyně, kterou lidské ruce udělaly jen jako napodobení té pravé, nýbrž vešel do samého nebe, aby se za nás postavil před Boží tváří.“ Žid. 9:11.24. Zde máme ty odpovědi. Kristova smrt na Golgotě poskytla úplné obětní smíření za naše hříchy. V listě Židům se píše, že Kristus přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu. Tedy On každému, kdo skrze Krista přistupuje k Bohu, přináší dokonalé spasení. A je tam ještě povzbuzení pro nás, že je stále živ a přimlouvá se za nás. Přátelé, Bůh je úžasný. Skutečný stánek či svatyně je v nebi. Vše, co se dělo v obřadním systému tady na zemi, je napodobeninou toho, co děje v tom reálném plánu spasení. Ježíš je Beránkem s velkým B, který za nás zemřel. Je také veleknězem, který žije. A podobně, jako izraelský velekněz vstoupil do svatyně svatých jednou za rok, tak Ježíš Kristus, ten pravý velekněz právě na konci času, protože od onoho r. 1844, Bible říká, že žijeme v době konce, takže na konci času vstoupil do svatyně svatých, aby vykonal své velké dílo předadventního soudu. A o našem věčném osudu rozhoduje při soudu náš vztah, náš postoj ke Kristu. Kristus touží po naší záchraně. Pán Ježíš dělá všechno, aby zachránil každého člověka, který žije na této zemi. Ježíš říká, že každý, „kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi, kdo mě však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.“ Mat. 10:32-33. A tak ta dobrá zpráva, to evangelium, které má být hlásáno celému světu v této době zní: Na soudu nemusíme stát osamoceni. Jestliže jsme se přiznali ke Kristu, tak On se přizná k nám. Na soudu máme našeho obhájce. A tím není nikdo menší než Ježíš Kristus, Stvořitel veškerého života na nebi i na zemi. A také ten jediný, kdo má moc nás vykoupit z otroctví hříchu. A jeho prostřednictvím budeme na soudu stát před Bohem ve stavu, jako kdybychom nikdy nehřešili. Naše záznamy ukážou jenom dokonalý život našeho Spasitele. Získáme kredit za jeho dokonalý život. Ti, kdo milují a následují Ježíše celým svým srdcem a celou svou myslí, se nemají v soudný den čeho

obávat, protože Ježíš předloží zásluhy své vlastní prolité krve, aby přikryl každý vyznaný hřích, jak napsal apoštol Jan. „Krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“ 1. Jan 1:7. Můžeme si říct: „Co nás očišťuje od každého hříchu?“ Krev Božího Syna.

Žijeme v posledních hodinách historie země. Předadventní soud pracuje v nebeské soudní síni již od r. 1844. Tedy již 166 let. Soud nepochybně začal již případem Ábela, prvního spravedlivého, který zemřel na planetě zemi. „Přišel totiž čas, aby soud začal od domu Božího.“ 1. Petr 4:17. Jinými slovy, soud začíná u těch, kdo se nazývali Božími dětmi. Můžeme si představit, jak probíhá soud ohledně Ábela. Když přichází na řadu jeho případ, Bůh zná jeho život. A v záznamu je, že přijal oběť Božího Beránka, protože posledním činem Ábela zaznamenaným v Bibli byla oběť, kterou nabídl. Ábel byl jedním z prvních synů Adama a Evy. Prostřednictvím této oběti Ábel ukázal na svou víru ve Vykupitele, který měl přijít, protože Adamovi a Evě bezprostředně po jejich pádu do hříchu, už bylo zaslíbeno, že přijde Mesiáš, který má moc vykoupit je z moci hříchu. A tak na Ábelův účet je přičten život Ježíše Krista. Jeho hříchy jsou zahlazeny Kristovou krví. A můžeme si být jisti, že Ježíš, obhájce Ábela natáhl svou ruku s jizvami od hřebů a řekl: „Otče, má krev zaplatila Ábelův dluh.“ A můžeme v duchu slyšet nesčetné množství andělů, jak se radují, když Ježíš říká: „Zachovej Ábelovo jméno v knize života.“ A jeho jméno tam stále je, jak Kristus slíbil.

Ve Zjevení se píše: „Kdo zvítězí, bude oděn bělostným rouchem (to je to roucho Kristovy spravedlnosti, které je nám každému dostupné) a jeho jméno nevymažu z knihy života, nýbrž přiznám se k němu před svým Otcem a před jeho anděly.“ Zj. 3:5. Tak, přátelé, takto Bible popisuje scény v soudní síni nebeského soudního dvora. Jidášovo jméno bylo také bezpochyby vyvoláno v nebeské soudní síni. Jidáš byl jedním z následovníků Ježíše Krista. Byl to jeden z jeho učedníků. Možná nebyl navenek špatným člověkem, ale jeho život nebyl v souladu s jeho vyznáním. Nemiloval Krista tak, jak tvrdil. Možná, že byly chvíle, kdy byl Kristu blíže, ale jedna slabost vedla ke druhé a nakonec prodal svého Pána za třicet stříbrných. A když zjistil, že svojí zradou nevyprovokoval Mesiáše k akci, podle jeho Jidášovy vůle, tak se pak v mukách oběsil. Ježíš měl Jidáše rád. Dokonce se sehnul, aby umyl Jidášovy zaprášené nohy v onen den při poslední večeři. Ježíš doufal, že se dotkne jeho pyšného srdce, chtěl, aby při něm mohl stát jako jeho obhájce při Božím soudu. Ale Jidáš se ke Kristu otočil zády. Jak smutné to muselo být pro Ježíše, když přišlo na řadu jméno Jidáš. Pouze naše vlastní spravedlnost nemá šanci na soudu obstát. Ani vlastní spravedlnost toho nejspravedlivějšího člověka na celé zemi, nemá žádnou šanci bez Kristových zásluh obstát na soudu.

„Jako nečistí jsme byli všichni, všechna naše spravedlnost jako poskvrněný šat.“ Iz. 64:5. A tak jen ti, kdo dávali Krista na první místo ve svém životě, ti mohou nosit roucho Kristovy spravedlnosti, protože bez

tohoto roucha nemůže být nikdo na soudu ospravedlněn. A tak Jidášovo jméno bylo vymazáno z knihy života.

Přátelé, my máme tu úžasnou přednost v tom, že žijeme ve vyjímečné době. Žijeme v čase soudu. Asi potřebujeme prověřit naše životy, jako izraelité to dělali před Dnem smíření. Potřebujeme udržet své odevzdání Ježíši, protože to je naše jediná možnost, naše jediná příprava na to, aby to byla pro nás dobrá zpráva, naše předvolání před nebeský soud. A zkušební doba, doba milosti, ve které stále ještě žijeme, tak tato zkušební doba se uzavře, jak jsme mohli číst, krátce před Ježíšovým 2. příchodem. A tehdy, až bude doba milosti ukončena, tak zazní rozsudek, který můžeme číst ve Zjevení. Až skončí doba milosti, tak bude o každém případě definitivně rozhodnuto. Tehdy zazní v nebi: „**Kdo křivdí, ať křivdí dál, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti.**“ Zj. 22:11. V té době tedy dojde k ukončení doposud probíhajícího předadventního soudu. Budou odňaty milosrdenství a milost Boží, které tak dlouho Bůh ve své trpělivosti, ve své lásce a ve své shovívavosti nabízel. A tak nejsmutnější slova v lidském jazyce, budou slova těch, kteří odmítli Boží spasení, kteří nepřijali Krista za svého Pána, za svého Obhájce. Prorok Jeremiáš, když prorokoval o této chvíli, tak řekl: „**Minula žeň, skončilo léto a spása nikde.**“ Jer. 8:20. A pak se Ježíš vrátí na zem, jak o tom čteme. „**Hle, přijdu brzo a má odplata se mnou, odplatím každému podle toho, jak jednal.**“ Zj. 22:12. Navzdory tomu, tedy Ježíš touží být naším přímluvcem na soudu. Touží, abychom přijali jeho oběť na Golgotě. Touží, abychom mu vyznali naše hříchy, aby je mohl vymazat. Touží po tom, aby naše jména byla zapsána v knize Života. Apoštol Jan popisuje ty, kdo vstoupí a kdo nevstoupí do svatého města. „**A nevstoupí tam nic nesvatého, ani ten, kdo se rouhá a lže, nýbrž jen ti, kdo jsou zapsáni v Beránkově knize života.**“ Zj. 21:27. Otázkou tedy je: „Jak je to s námi, jak je to s našimi životy?“ Milí přátelé, chcete otevřít vaše srdce Ježíši? Chcete ho požádat, aby vzal z vašeho života to, co vám brání k tomu, abyste mohli být v jeho království? Během soudu je totiž vše odhaleno před celým vesmírem. Chceme, aby naše hříchy byly přikryty krví Ježíše? Chtěli bychom, aby Ježíš vystoupil a řekl: „Ano, tento muž, tato žena patří mně! Já jsem jim odpustil jejich hříchy, zrušil jsem jejich dluh, zprostil jsem je jejich viny. Jejich hříchy jsou přikryty mojí krví a jejich jména zůstanou v knize Života.“? Ježíš stojí u nebeského trůnu. Stojí tam na soudu jako náš Zachránce a nyní máme každý příležitost k němu přijít. A také dnes každý můžete toto rozhodnutí udělat ve vašem srdci. A já vás mohu ujistit, že Pán Ježíš o tom vašem rozhodnutí ví. A tak se na závěr ještě budeme modlit.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat za tu dobrou zprávu, za to evangelium o tom, že v nebesích probíhá soud. Protože když si zvolíme, Pane Ježíši tebe, jako našeho Obhájce, tak máme jistotu, že naše jména nebudou vymazána z knihy Života. Děkujeme ti Pane Ježíši

za to, že tvoje oběť je dostatečná pro naše spasení, že každý z nás může k tobě přijít a ty nás nevyženeš ven. Ty máš otevřenou náruč pro každého člověka, který žije na této zemi. Já tě, Pane Ježíši, nyní chci poprosit za každého z nás, kteří jsou nyní zde před tebou. Dotkni se prosím tě našich srdcí a našich myslí. Prosím tě o to, aby pokud je to možné nikdo z nás nechyběl, až ty znovu přijdeš, ve tvém království. Modlíme se nejen za ty lidi, kteří jsou právě zde, ale modlíme se za všechny ostatní, které ti předkládáme na našich modlitbách. A modlíme se především, Pane Ježíši, ve tvém jménu a za to ti děkujeme v tuto chvíli. Modlíme se ve jménu Ježíše Krista. Amen.